

แหวนหมั้น

บทที่ 15

“หมอนั้นเป็นใครกันนะ”

นิยมถามด้วยน้ำเสียงสบายอกสบายใจ ซ่อนความขุ่นข้องไว้ภายใน เขาไม่ชอบเจ้าหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่ดูแข็งแรงแคล้วคล่องผู้มีสีหน้าระรื่นสำราญใจผู้นั้นเสียเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อนายคนนั้นพาตัวเข้ามาในบ้านคุณอรอนงค์ในเวลาค่าคืนแบบนี้ และเอมอมรก็อยู่บ้านแต่ลำพังเสียด้วย

คุณอรอนงค์ตอบว่า “แฟนใหม่ของหนูเพ็ญคะ”

“แฟนใหม่ของเพ็ญรี” เขาถามยิ้มๆ

“คะ” คุณอรอนงค์เล่าเรื่อยเจื้อยเพื่อจะได้มีเรื่องคุยกับคนที่เธอพึงใจ “เดิมยายเพ็ญเขารักอยู่กับพ่อคม่กริช แล้วก็มาชอบคนนี้ เขาชื่อชลิต ไปอยู่เมืองนอกหกปี พอกลับมา พ่อเขาก็ยกกิจการให้ทำทั้งหมด แล้วยังทรัพย์สินอีก ก็ลูกชายคนโตนี่คะ กับแม่เลี้ยงก็ไม่ถูกกัน น่องๆ ลูกแม่เลี้ยงก็ยิ่งเล็กๆ กันอยู่ทั้งนั้น”

“แหม... รู้ละเอียดดีจริง ๆ นะ” เขาหัวเราะขำๆ

“วันก่อนพี่ฟีไลแม่หนูเพ็ญมาคุยให้ฟังคะ เหนียวที่ลูกเขยกันจังเลย”

“แปลว่าหนูเพ็ญกับนายคนนี้จะโอเคกันแน่ๆ หรือ”

“ก็คงจะยังนั่นมั้งคะ”

“แล้วยังไงถึงมาหยាយเอมของเราค่าๆ มีด ๆ”

“เขารู้จักกับเอมมาก่อนคะ แล้วเอมกับเพ็ญก็สนิทสนมกันมาก คงจะสั่งอะไรถึงกันกระมังคะ”

“งั้นหรือ” เขานิ่งไป ก่อนจะพูดว่า “อย่างวางใจให้มากไปนักนะคุณอร ลูกสาวคุณ สวยเหมือนแม่ รู้ไหม”

คุณอรอนงค์หัวเราะคิก “แล้วยังไงล่ะคะ”

“สวยอย่างนี้ หนุ่มไหนอยู่ใกล้ๆ จะไม่หวั่นไหวเที่ยวหรือ อย่างผมนี่ไง แทบจะไม่เป็นตัวของตัวเองแล้วรู้ไหมครับ”

เธอหัวเราะพอกพอใจ “ดูพูดเข้าซี”

เขาส่งยิ้มมาสำหรับให้เธอเชื่อ

“แต่ยายเอม ถึงจะสวยก็ไม่มีเสน่ห์นะคะ” เธอวิจารณ์ลูกสาวอย่างตรงไปตรงมา “แกที่อ้อๆ แข็งๆ ไม่มีอารมณ์ขัน สู้ยายเพ็ญไม่ได้หรอกคะ คนนั้นเขาเก๋ไก๋ มีชีวิตชีวา ไม่ทำตัวน่าเบื่อเหมือนอย่างลูกของเรา แล้วอีกอย่างหนึ่ง ยายเอมมีคู่มั้น้อยอยู่แล้ว ชลิต ก็รู้คะ”

“มันก็ไม่แน่หรอกนะจะ คุ่มงคู่มั้นั้น ไม่มีความหมายอะไรหรอก ก็อยู่ใกล้กันคนละซีกโลก มันเหมือนกับเป็นความฝัน จะสู้ของจริงใกล้ๆ ตัวได้ยังไง”

“แต่ยายเอมคงไม่อ่อนไหวง่าย ๆ หรอกคะ ไม่เห็นแกเคยสนใจใครเหมือนยังกับแกไม่มีหัวใจอย่างนั้นแหละ”

“ใครบอกคุณ ลูกสาวคุณไม่ใช่ธิดาใช้หินนะครับคุณอร” เขาเตือน “ถึงแกจะทำเฉยๆ แต่ดูนั่นนี่ตาซี ยายเอมลูกสาวคุณน่าจะมีอะไรในใจมากมายทีเดียว

“แหม ช่างสังเกตจริง” เธอพูดเจือหัวเราะ

“ใช่จ๊ะ แล้วผมยังสังเกตอีกด้วยว่า เจ้าหมอลิตคนนี้เป็นเจ้าชู้ไม่เบาเลย หนอย มาหาแฟน พอลอกจากบ้านแฟนก็โดดมาบ้านเพื่อนแฟน แล้วดูหน้าตาทำทางเข้าซี ผมว่าเป็นคนอันตรายนะทีวละ”

“ทีวว่าแต่คนอื่น ก็แล้วตัวคุณเองล่ะคะ ไม่ได้เจ้าชู้ ไม่อันตรายงั้นซี”

“อ้าว... ก็ผมไม่ใช่จริงๆ นี่ครับ” เขาหัวเราะเสียงดัง

“แน่หรือคะว่าไม่ใช่”

“ผมเจ้าชู้กับคนบางคนเท่านั้นแหละครับ”

เขาหันมาหลิวตาให้ และคุณอรอนงค์ก็บลิ้มกับหนุ่มนักธุรกิจวัยห้าสิบปีผู้นี้ จนไม่ได้นึกถึงอะไรอื่น

“เมื่อวานนี้คุณลิตไปไหนมาคะ”

เพ็ญระพีถาม หล่อนมาหาเขาที่ทำงานตามเคย และชายหนุ่มก็ยิ้มต้อนรับหล่อนเสมอ

“ทำไมหรือครับ”

หล่อนทำสีหน้างำงอด “ก็ไหนเรานัดจะไปฟังเพลงกันไงคะ เพ็ญเข้าใจว่าคุณลิตจะตามไป ถามรัก เขาก็บอกว่าคิดว่าคุณลิตมารับเพ็ญ.... ไม่อยากเชียว ปล่อยให้รอเก้อไปตามๆ กัน”

เขาหัวเราะ

“ขอโทษด้วยครับ ผมไม่นึกว่าจะมีใครรอ ผมติดธุระจริงๆ”

“ธุระที่ไหนหรือคะ” หล่อนค้อนให้ แล้วก็เกิดนึกกระแวงขึ้นมา “คงไม่ใช่ที่บ้านยายเอมหรือคะ”

“อ้าว...” เขาแก้งทำเป็นแปลกใจ “ทำไมคุณเพ็ญถึงคิดอย่างนั้นเล่าครับ”

“ก็ไม่ทราบหรือคะ เห็นท่าทางสนิทสนมกันอยู่ที่นี่ ระวังนะคะ คุณลิตเอมเขาอยู่ในโลกแคบๆ เขาไม่ได้ใจกว้างอย่างพวกเรา อย่าไปทำให้เขาคิดมาก เกิดเข้าใจผิดคิดว่าคุณลิตไปชอบเขาเข้า มันจะยุ่งนะคะ”

“คุณเอมคงไม่หวั่นไหวง่าย ๆ หรอกน่า”

“ก็ว่าไม่ได้ เขายังเหงาๆ อยู่ด้วย นี่เพ็ญก็ได้ยินว่าพีคมกริชไปมาหาสู่อยู่บ่อยๆ เพ็ญยังกลัวว่าจะเกิดเรื่องเลย”

ภายใต้รอยยิ้ม ชลิต ก็ระแวงกังวลเช่นกัน

“แต่ก็ช่างเถอะ เรื่องของเขา” เพ็ญระพีไหวไหล่ วกกลับมาที่เรื่องของตนเอง “ว่าแต่วันนี้ คุณลิตมีธุระอะไรอีกหรือเปล่า”

“ไม่มีหรือครับ วันนี้กระผมว่าง”

“ถ้าอย่างนั้นจะพาเพ็ญไปเที่ยวไหนดี”

“สุดแต่จะบัญชาขอรับกระผม” เขาตอบยิ้ม ๆ

เพ็ญระพียิ้มตอบ ดวงตาเป็นประกายแพรวพราวปานกัน

ชลิตรอจนถึงวันหยุดสุดสัปดาห์ คาดหมายว่าเอมอมรจะต้องอยู่บ้าน แต่เมื่อมาถึงต้องผิดหวังเมื่ออริยาบอกเขาว่า

“พีเอมไม่อยู่หรือคะ พีเอมไปกับพีคม”

“หรือครับ” เขายิ้มทั้งที่ใจวูบด้วยความไม่พอใจ “ไปไหนกันหรือ”

“ไปบ้านคุณพ่อคุณแม่ของพีลิตคะ พีเอมไปเยี่ยมพวกท่านเสมอ”

“อ้อ... ทำหน้าที่ว่าที่ลูกสะใภ้ที่ดี” เขาประชดประชัน

“ถ้าไม่ไปท่านก็โทรศัพท์มาตามคะ คุณลุงคุณป้ารักพีเอมมาก”

เขารู้สึกอิจฉาตาร้อนคู่นั้นหล่อนครามครัน

“วันนี้ทำไมพีลิตมาได้ล่ะคะ ไม่มีนัดกับใครหรือคะ”

“จะให้พีมีนัดกับใครล่ะครับ”

“ไม่รู้สิคะ กับพีเพ็ญมั้ง หรือไม่ก็พีรัก พีลิตชอบพีรักมากเหมือนกันไม่ใช่หรือ อะได้ยินพีเพ็ญพูดให้พีเอมฟังบ่อยๆ”

“เขาพูดกันอย่างไรมั้งครับ”

“มากมาย... พีเพ็ญช่างพูดออก เหมือนกับอะนี่แหละ” แล้วหล่อนก็ถามอย่างอยากรู้ “พีลิตคะ พีลิตชอบใคร พีเพ็ญหรือพีรัก”

เขาตอบยิ้มๆ “ไม่รู้สิ”

“แล้วรู้จักกับใครก่อน”

“รู้จักพร้อมๆ กัน มีคนแนะนำให้รู้จัก ตอนนั้นคุณเพ็ญกับคุณรักพอดีอยู่ด้วยกัน”

“เลยเลือกไม่ถูกหรือคะ” เด็กสาวหัวเราะคิก

“ยังไม่ได้เลือกเลยครับ”

“พีเพ็ญพีรักเขามีแฟนหลายคนทั้งคู่นั้นแหละ พีลิตระวังตัวเถอะ ถ้าคิดจะรักสองคนนี่ละก็ต้องระวังอกหัก พีคมก็เพิ่งโดนพีเพ็ญทิ้งหยกๆ”

“หรือครับ” เขาแปลกใจ อริยาเล่าต่ออย่างคนช่างพูด

“คะ สงสัยว่าจะเป็นพีลิตนี่แหละที่เป็นต้นเหตุ”

“พีหรือ... พีไม่เคยรู้เลยว่าคุณคมกริชเคยรักอยู่กับคุณเพ็ญ”

“งั้นก็รู้ไว้เถอะคะ”

“แต่คมกริชก็สนิทกับคุณเอมคุณอะมากโขไหมครับ”

“สนิทมากซิคะ ก็เรารู้จักกันมาตั้งนานแล้วนี่ รู้จักมาก่อนพีเพ็ญอีก พีคมเป็นเพื่อนรักของพีลิต ตอนที่พีลิตจะไปเมืองนอก ยังฝากให้พีคมดูแลพวกเราเลย พีลิตรู้ว่าพี่อาของเราไม่เอาไหน ฟังไม่ได้แน่ๆ” หล่อนพูดพาดพิงถึงอารยะพีชายคนโต

ชายหนุ่มพูดเจือหัวเราะ “อย่างนี้จะพูดว่า ฝากแมวให้เฝ้าปลาได้หรือเปล่า”

“แหม... ไม่หรือคะ ตอนนั้นพีคมก็มีพีเพ็ญอยู่ทั้งคนนะคะ”

“แต่ว่าตอนนั้นไม่มีแล้วนี่... แยกหนอยนะที่คู่มันของคุณเอมเขาไม่รู้”

คมกริชมาที่บ้านสองสาวในตอนเช้า เมื่อรู้ว่าเอมอมรกำลังจะไปบ้านของบิดามารดาของลิตาผู้เป็นคู่มันของหล่อน อันเป็นกิจที่หล่อนกระทำสม่ำเสมอ เขาก็อาสาพาไปส่งในฐานะที่เขาเองก็สนิทสนมกับผู้ใหญ่ทั้งสองเป็นอย่างดี

นายรัช และคุณสุดใจเป็นผู้ใหญ่ซึ่งมีวัยใกล้เคียงกับนายรัช เป็นข้าราชการซึ่งกำลังเป็นใหญ่ นอกจากหน้าที่การงานแล้ว สายสกุลที่มีชื่อเสียงมาแต่เก่าแก่ได้ส่งเสริมอำนาจและชื่อเสียงของเขาให้น่าเลื่อมใสยิ่งขึ้น ดังนั้นจึงเป็นเรื่องธรรมดาที่บ้านแบบโบราณใหญ่โต ซึ่งได้รับการดูแลซ่อมแซมตกแต่งอยู่เสมอหลังนั้นจะมีแขกหรือเข้าออกอยู่มิได้ขาด

ในวันนั้นก็เช่นกัน นายรัชมีอาคันตุกะเป็นกลุ่มผู้ใหญ่ในวงราชการ ในช่วงเวลาที่เขารับแขก เขาก็ปล่อยหนุ่มสาวให้ทำตัวตาม

สบายอยู่ในบ้าน หลังจากที่ได้แนะนำอย่างภาคภูมิใจแล้วว่าฝ่ายชายนั้นคือเพื่อน และฝ่ายหญิงคือคู่มั่นของลูกชายคนเดียวที่กำลังศึกษาอยู่ที่สหรัฐอเมริกา

“ว่าที่ลูกสะใภ้หน้าตาสะสวยนะครับ” เหล่าอาคันตุกะของเขาชื่นชม

“ลูกของคุณอมร ... ที่เสียไปแล้ว แม่เขาก็คุณอรอนงค์ ไฮโซชื่อดัง ยังไงล่ะครับ”

หล่อนตกเป็นเป้าการสนทนาที่ได้รับความชื่นชม ความเข้าใจผิด และการคาดหมายของผู้อื่น ซึ่งคิดว่าครอบครัวของหล่อนเฟื่องฟูรุ่งเรือง เป็นสิ่งที่หญิงสาวหัวนกลัว แท้จริงแล้วครอบครัวหล่อนมีแต่เปลือกสวยงามซึ่งทำให้ผู้อื่นเข้าใจผิด แม้แต่บริษัทซึ่งเคยเป็นของบิดา และเครือข่ายที่ประกอบด้วยหุ้นส่วนใหญ่น้อยก็ได้หลุดลอยไปเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้อื่นแล้วโดยสิ้นเชิง คนส่วนใหญ่ ซึ่งรวมทั้งผู้ใหญ่ทั้งสอง เข้าใจว่ามันยังเป็นของครอบครัวหล่อน เพียงแต่ให้ผู้อื่นดูแลแทนเท่านั้น

อาคันตุกะกลุ่มนี้กลับไปใต้ครุหนึ่ง ญาติสนิทของครอบครัวอีกกลุ่มหนึ่งก็พากันมา คนกลุ่มนี้รู้จักกับหล่อนและคมกริชชอยู่ก่อนแล้ว จึงร่วมวงสนทนากันอย่างสนิทสนม

แม้จะฝันแยมยัม เออมมรรู้สึกไม่สบายใจเลย ทุกถ้อยคำที่พูดคุยสนทนากัน บอกถึงความคาดหวังและเข้าใจผิด หล่อนกลัวเหลือเกิน ไม่กล้านึกถึงสิ่งที่จะเกิดอะไรขึ้น หากว่าพวกเขารู้ความจริง

หล่อนรู้สึกโล่งใจเมื่อได้เวลากลับ รู้สึกว่าได้ทำหน้าที่เสร็จแล้วอีกครั้งหนึ่ง

“หาอะไรอร่อยๆ กินกันก่อนดีกว่านะเอม”

เออมมรมองคนชวนอย่างเกรงใจ เขากำลังขับรถเรื่อยๆ อย่างสบายอารมณ์

“จะมีดีแล้วนะคะพี่คม กลับไปทานที่บ้านไม่ดีหรือคะ”

“ทานที่บ้านไม่มีบรรยากาศ จำเจ ซ้ำซาก เอมเซ็งก็เลยทานได้น้อยรู้ไหม”

“แหม ไม่เกี่ยวหรอกคะ”

เขามองหล่อนยิ้มๆ รู้สึกสบายใจที่ได้อยู่ใกล้ ถ้าไม่ได้มากับหล่อน เขาคงไม่สามารถชลุ่อกอยู่กับบิดามารดาของสิทธาได้เนิ่นนานเช่นนั้น

เขารู้จักหล่อนมาตั้งแต่ต่างยังอยู่ในวัยรุ่นหนุ่มสาว เขาแอบชอบหล่อนอยู่เงียบๆ หล่อนเป็นเด็กสาวที่สวยงามเรียบร้อยและร่าเริงแจ่มใส แต่ว่าเขาไม่สามารถผ่านสิทธาไปถึงหล่อนได้ เขาหันความสนใจไปจากหล่อน แต่ความพึงพอใจได้ฝังลึก

ในวิถีทางการดำเนินชีวิตของเขา คมกริชได้พบ รู้จัก เคยรัก และเลิกรามาแล้ว เขาได้พบเพ็ญระพีเมื่อมีความเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว เขาจบการศึกษาแล้วและเริ่มจะรับภาระความรับผิดชอบการทำงานมาจากครอบครัว เพ็ญระพีเป็นเด็กสาวสมัยใหม่ที่มีความสวยสดใสชุกชุน ชอบเรื่องตื่นเต้นสนุกสนาน หล่อนเป็นฝ่ายตามติดสนิทกับเขา จนกระทั่งเขาตายใจ กลายเป็นคนรักของหล่อน เขาได้รู้จักหล่อนมากขึ้น รู้ว่าหล่อนเอาแต่ใจ.. รักความสะดวกสบายสนุกสนาน มีอยู่บ่อยครั้งไปที่หล่อนแสดงความเบื่อหน่าย แล้วทิ้งเขาเพื่อที่จะไปกับเพื่อนๆ

เขาอภัยให้เพ็ญระพีเสมอมา หวังว่าหล่อนจะเปลี่ยนเมื่อเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น แล้วเพ็ญระพี ก็ทำให้เขาต้องเสียใจและผิดหวัง เมื่อตีจากเขาไปอย่างง่ายดาย ทั้งที่ความสัมพันธ์ก้าวไปอย่างลึกล้ำ หรือนั่นจะเป็นเรื่องธรรมดาสามัญสำหรับหล่อน

คมกริชเคยเปรียบเทียบหญิงสาวทั้งสอง ในวัยเดียวกันเออมมรเป็นผู้ใหญ่ อ่อนหวาน สงบเสถียร แต่ก็ขริมเคร้าราวกับคนมีความทุกข์อยู่ในใจ เขาไม่อาจหักห้ามใจตนเองได้ในการพาตัวเข้ามาใกล้ชิดกับหล่อน ทั้งๆ ที่ได้บอกตัวเองอยู่เสมอว่าหล่อนเป็นคู่มั่นของเพื่อนรัก

คมกริชเลือกร้านอาหารแห่งหนึ่ง ชวนให้หญิงสาวนั่งที่ด้านนอกในท่ามกลางดอกไม้ในมุมที่ไม่มีคนพลุกพล่าน สีหน้าของเขาแจ่มใส ท่าทางสบายอกสบายใจอย่างยิ่ง เออมมรพลอยดีใจโล่งใจที่ได้เห็น เพราะเคยคิดว่าเขาต้องทนทุกข์ทรมานในความผิดหวังจากการพ่ายรัก

“จะกินอะไรกันดี”

ชายหนุ่มถามขณะที่อ่านรายการอาหาร หล่อนเองก็เลือกไม่ถูกและไม่มีใจอยากจะเลือกเสียด้วยซ้ำไป เขาถามความเห็นจากหล่อนก่อนจะสั่ง และหล่อนก็เออออเห็นตาม แต่ยังไม่วายบ่นว่า

“สั่งเยอะแยะเชียว จะทานกันหมดหรือคะ”

“หมดซี เอมทานมากๆ ก็แล้วกัน”

“จะพยายามคะ”

และเมื่ออาหารถูกนำมาตั้งโต๊ะ หล่อนก็เข้าว่า

“นำเอาปิ่นโตมาด้วย”

“ไม่เป็นไร เอาใส่ถุงกลับไปก็ได้” เขาพูดยิ้มๆ

เขาส่งน้ำส้มให้หล่อนและเบียร์สำหรับตนเอง เอมอมรมองดูฟองเบียร์ที่ผุดพรายอยู่ในแก้วบางใส มันเตือนหล่อนให้นึกถึงความหลัง

หล่อนถึงผู้ชายคนนั้น ผู้ซึ่งมีร่างสูงแข็งแรงอย่างนักกีฬา มีผิวสีน้ำตาลอ่อนเรื่อแดงเพราะแดดเผา มีดวงตาจริงจังเป็นประกายวาววับ แพรวพราย และมีรอยยิ้มแจ่มใสที่แฝงเลศนัยที่ทำทนาย....

หล่อนจำกระทั่งสำเนียงภาษาอังกฤษคล่องแคล่วชัดเจนที่เขาพูดกับหล่อนตลอดช่วงเวลาที่พบกัน มันเป็นเวลาสั้นๆ ที่ประทับใจหล่อนนักหนา ขณะที่หล่อนสำนึกตำหนิตัวเองในความไม่มั่นคงต่อคู่หมั้น หล่อนก็เก็บชายคนนั้นไว้ในความทรงจำ เขาคือชายผู้อ้างตัวเป็นนักทอ่งเที่ยวชาวฟิลิปปินส์ นามชาร์ลส์ เอส.วัตต์

แต่ครั้งเขากลับมาในนามของ นายชลิต สิริวัฒน์ ทั้งยังพยายามนำตัวเข้ามาใกล้หล่อน หญิงสาวกลับรู้สึกว่ามันกำลังอยู่ในฝันร้าย ปั่นป่วนวุ่นวายวิตกกังวล หากความสุขสงบใจไม่ได้เลย

คมกริชเห็นดวงตาคมขลับที่ครุ่นคิดหัวน้ไหวจับมองแก้วเครื่องดื่มของเขา จึงถาม “เอมจะดื่มเบียร์กับพีเอ็ม”

หล่อนรู้ตัว สั่นหน้ายิ้มๆ “ไม่ค่ะ”

“เคยลองไหม”

“เคยค่ะ แม่บอกให้ลอง จะได้เข้าสังคมได้ แล้วก็จะได้ไม่คออ่อนให้ใครมอมเอาง่ายๆ เอมเคยกินเหล้าอ่อนๆ หวานๆ ของผู้หญิง เวลานอนไม่หลับก็ได้อาศัยมันเหมือนกัน แต่ว่าแค่นี้เดี๋ยวก็มันแล้ว”

“คออ่อน รู้สึกว่าเรื่องนี้จะเก่งกว่าเอม” เขาชวนคุย

“อะเก่งกว่าเอมหลายเรื่อง แล้วก็แก้แดดด้วย”

“แต่ก็น่ารักดี” เขาพูดยิ้มๆ

เอมอมร คิดเรื่อยเปื่อยไปว่า ถ้าเขาชอบกับอริยาอย่างจริงจังก็คงจะดีไม่น้อย ผู้ชายดีๆ อย่างนี้ หาได้ไม่ง่าย เขาคงจะดูแลอริยาให้มีความสุขกายสุขใจได้ตลอดไป หล่อนและแม่คงจะเบาใจเป็นอันมาก

“กระโดดกระโดดไปนิดเพราะว่าแกยังเด็ก อีกหน่อยก็ดีขึ้นค่ะ”

“แต่ไหนแต่ไรมา ผมไม่เคยเห็นเอมกระโดดกระโดดเลยนะ”

หล่อนหัวเราะ “แหม... แต่ละคนก็ย่อมแตกต่างกันซิคะ แต่ยังไงๆ เอมก็คงจะมีอะไรวางๆ อยู่บ้างเหมือนกัน ตอนนี้อายุเท่าอายุอะ”

“มีสิ เอมเป็นโรคซึมเศร้า ตอนนั้นคุณพ่อเอมเสียแล้ว”

“อ้อ” สีหน้าหล่อนหม่นหมองลงทันที “จริงซิคะคะ”

“หลังจากนั้นเอมเปลี่ยนเป็นคนละคน ใช่แล้ว ผมเพิ่งจะนึกออกว่าเอมเคยร่าเริงแจ่มใส ตอนนั้นเป็นยังไงจำได้ไหม”

“เอมจำไม่ได้ค่ะ เอมเป็นยังไงคะ”

“เอมเองยังจำไม่ได้เลยใช่ไหมละ” เขาหัวเราะ ทำท่าตลกขี้ก

“ตอนนั้นเอมยิ้มหวานมาก แล้วตาก็เป็นประกายสวยมาก เวลาหัวเราะ...โอ๊ย เสียงยังกับระฆังทอง”

“ตายจริง” หล่อนหัวเราะ ขำทั้งคำพูดและท่าทางของเขา

“คล้ายอย่างนี้แหละ” เขายกนิ้วชี้ขึ้น

ความสำราญบานใจของคนทั้งสองไม่ได้ปรากฏให้เห็น เมื่อคมกริชขับรถเข้ามาจอดต่อท้ายรถยนต์โรปสีฟ้าอ่อนซึ่งจอดอยู่ก่อน ผิดกับชายหญิงที่นั่งคุยกันอยู่ก่อน ชลิตยิ้มอยู่ในหน้าขณะที่ยอริยาทักเสียงแจ่มใส

“มากันแล้วหรือคะ พีเอ็ม พีเอ็ม”

“สวัสดีครับ คุณคมกริช คุณเอม”

“คุณชลิตมานานแล้วหรือครับ” คมกริชถามขริมๆ

ชลิตตอบว่า “ครับ มาตั้งแต่เข้าเลย”

อริยาขำว่า “แหม พูดเกินไปแล้วค่ะพี่ลิต”

ชลิตหันมาทำตาคมยิ้มกว้างให้เอมอมร “สนุกไหมครับ คุณเอม”

“สนุกค่ะ” หล่อนผินยิ้ม ปั่นป่วนใจทุกครั้งที่เขาพาตัวเข้ามาใกล้ ทั้งอึดอัดใจมากขึ้นอีกเมื่อเห็นเขาเข้ามาตีสสนิทกับอริยา

“ไปไหนกันมาเอ่ย” อริยาถาม

“ออกจากบ้านนายสิทธิฯ ก็หาข้าวทานกันครับ”

ชลิต นั่งเงิบอย่างสงบปากคำ ขณะที่ดวงตาคมเข้มเจือยิ้มก็เฝ้ามองหล่อนอย่างถามไถ่จับสังเกต ทำให้หญิงสาวรู้สึกไม่สบายใจครามครัน

“แต่ว่าตอนนี้เอมว่างแล้วละ พีเอ็มคะ ขอคุณนะคะที่พาไป... เอมขอตัวเลยนะคะ”

“ตามสบายเถอะ” คมกริชพยักหน้า

“ขอโทษนะคะ คุณชลิต...” หล่อนพูดก่อนจะเดินจากไปโดยไม่รอคำตอบ

ชลิตยิ้มขริมๆ มองตามหล่อนด้วยประกายตาตัดพ้อ.....